

Geen tram over de Groene Hilledijk.

Als student verhuisde ik op m'n achttiende van Flakkee naar Rotterdam. Van mijn kleine dorpje naar de grote stad. Ik was hier direct welkom. De Beijerlandselaan en de Groene Hilledijk werden al snel "mijn dorpje". Meer dan het dorp waar ik ben opgegroeid ooit is geweest.

Een paar jaar later ging ik samenwonen met mijn vriendin. Ik verhuisde een volle vierhonderd meter verderop naar onze huidige woning op de Groene Hilledijk. De smallere straat staat vol met winkeltjes, onder ons zit een ijszaak waar elke zonnige dag het terras vol zit. De bomen geven een prettige schaduw aan de straat, tussen de mooie oude panden en de bladerkronen voelt het als een soort erehaag.

Hier woon ik. Daar ben ik soms best een beetje trots op.
Ik ben hier niet blijven hangen. Ik bouw hier een leven op.

De mensen maken de stad. Zo werkt het in Rotterdam, toch?

Achter elke deur wonen mensen. Echte mensen met echte levens en verhalen en ervaringen en smaken...
Bouwstenen die de Groene Hilledijk samen maken wat het is. Een samenleving.
Publieke Familiariteit heet dat. Toevallige en lichte ontmoetingen tussen buurtgenoten waardoor je elkaar leert herkennen.

Bekend maakt bemind. Bekend maakt minder achterdochtig, minder afstandelijk, minder verdacht...
Minder gesegregeerd.

De Groene Hilledijk is daar een voorbeeld van. We kennen elkaars gezicht. We zwaaien naar elkaar, we maken een praatje, we doen boodschappen bij de ondernemers in de straat, betere burens heb ik nooit gehad.

Ik werk thuis, dus het grootste deel van mijn dag speelt zich af op de Groene Hilledijk.
Vrijwel elke dag maak ik een wandeling door de straat. In de schaduw van de bomen op de binnenberm zijn altijd mensen te vinden, op de bankjes, jong, oud, met en zonder hondjes of kinderen.
Buurtgenoten komen elkaar tegen. De oversteekplaatsen en bankjes nodigen uit om door de straat te slenteren. Even stil te staan en gewoon te zijn.

De binnenberm is het kloppende hart van de Groene Hilledijk. Het verbindt de twee helften en verbindt bewoners. De bewoners die de stad maken, want zo werkt het in Rotterdam... Toch?

Niet lang meer, als ik dit plan moet geloven.

Dit kloppende hart van de Groene Hilledijk wordt straks met hoge snelheid en grotere regelmaat met de tram doorstoken.
Keer op keer op keer op keer. Bomen? Weg. Verbinding? Verbroken. Bankjes en Tramhaltes die dagelijks door zoveel buurtgenoten worden gebruikt? Zoek het uit. Als je schaduw wilt ga maar snel je huis in terwijl het langzaam maar zeker scheefzakt zoals de huizen aan de Beijerlandselaan.

Het Groen verdwijnt van de Hilledijk.

Onze levende straat moet... dood.

Allemaal zodat een privaat bedrijf een minuscule tijdswinst kan maken.
Want voor ons is er alleen maar verlies.